

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 17Csp/96/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124380035
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Kačmár
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2025:6124380035.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín sudcom JUDr. Erikom Kačmárom v spore žalobcu: 365.bank, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 31 340 890, zastúpený zástupcom: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, 811 05 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 36 853 186, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX D. C., zastúpený zástupcom: Advokátska kancelária JUDr. Peter Malcho, s. r. o., Stankovany 549, 034 92 Stankovany, IČO:55 962, o zaplatenie 26.942,87 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanému súd p r i z n á v a proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Dňa 27.12.2024 bola Okresnému súdu Trenčín postúpená od Okresného súdu Banská Bystrica žaloba žalobcu, ktorou sa proti žalovanému, ktorý bol v čase začatia sporu žalovaným v 1. rade, popri žalovanej v 2. rade (B. B., nar. XX.XX.XXXX) domáha, aby súd rozhodol o splnení povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi (ako jeden z dvoch solidárnych dlžníkov) sumu 26.942,87 eur spolu s úrokom v sume 5.439 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,50 % ročne zo sumy 26.942,87 eur od 27.06.2023 do zaplatenia a nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky v sume 18 eur. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že dňa 09.07.2020 uzatvoril žalobca (do 2.7.2021 podnikajúci pod obchodným menom: Poštová banka, a.s.) so žalovanou stranou (teda pôvodnými žalovanými v 1. a 2. rade) Zmluvu o úvere č. 2085173278 (ďalej len "Úverová zmluva"). Na základe Úverovej zmluvy žalobca poskytol v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len "ZoSÚ") žalovanej strane bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 30.000 eur. Žalovaná strana načerpala úver dňa 09.07.2020 (aktuálny stav úveru, posledná strana). Žalobca (veriteľ) zároveň vyhlasuje, že pri poskytovaní úveru postupoval s odbornou starostlivosťou a pred uzavretím zmluvy o úvere (ako aj po uzavretí zmluvy o úvere) si splnil všetky zákonné povinnosti, ktoré mu ukladá ZoSÚ a súvisiace právne predpisy (Občiansky zákonník, Obchodný zákonník, zákon o bankách a pod.). Podľa Úverovej zmluvy je v prípade nesplácania úveru žalobca oprávnený vyhlásiť úver za predčasne splatný. Žalovaná strana poskytnutý úver riadne nesplácala, napriek tomu že žalobca upozornil žalovanú stranu na jej omeškание so splácaním úveru a možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Keďže žalovaná strana úver nesplácala, žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 02.05.2023 a požiadal žalovanú stranu o okamžité splatenie celého zostatku úveru.

2. Žalovaná strana do zosplatenia uhradila na úver sumu 6.157,15 eur z čoho pripadlo na: istinu 2.945,13 eur, úroky 2.312,02 eur, poplatky a poistné 900 eur. Prehľad splátok vyplýva z aktuálneho stavu úveru z bankového informačného systému vedeného v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov. Istina pohľadávky tak predstavuje 26.942,87 eur (30.000,-

eur - 2.945,13 eur). Žalobca si uplatňuje nárok na zvyšnú časť neuhradených úrokov podľa úverovej zmluvy v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (R 5/2021: "Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí."). Celkové úroky, ktoré mal na úver žalovaná strana zaplatiť predstavovali v zmysle amortizačnej tabuľky sumu 7.751,02 eur [celkové náklady 41.207,02 eur - istina 30.000,- eur - poisťné 3.456 eur (96 mesiacov x 36 eur)]. Vzhľadom na doteraz zaplatené úroky predstavujú nezaplatené úroky sumu 5.439 eur (7.751,02 eur - 2.312,02 eur). Žalobca si zároveň uplatňuje neuhradené poplatky vo výške 18 eur, ktoré predstavujú reálne náklady spojené s vymáhaním úveru (zasielané upomienky a zospláťujúce výzvy žalovanej strane). Tento nárok si žalobca uplatňuje ako "náklady spojené s uplatnením pohľadávky". Žalobca si uplatňuje zákonné úroky z omeškania vo výške 8,50 % p.a., a to iba zo sumy nesplatennej istiny úveru. Žalobca teda nepožaduje zaplatenie úrokov z omeškania zo sumy úrokov a poplatkov, na ktoré žalobcovi vznikol nárok do a po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Upomienky, zospláťujúca výzva a predžalobná výzva boli zasielané žalovanej strane na korešpondenčnú adresu, prípadne na (poslednú známu) adresu uvedenú v zmluve o úvere. Všetky písomnosti zo strany žalobcu (banky), vrátane spomínanej predžalobnej výzvy, zasielanej prostredníctvom advokáta žalobcu, boli žalovanej strane riadne doručené v súlade so Všeobecnými obchodnými podmienkami, ako aj v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 15.12.2020 sp. zn. 5 Cdo 36/2020, publikovaným v Zbierke rozhodnutí a stanovísk NS SR pod č. 4/2021.

3. V rámci tzv. upomínacieho konania podľa zákona č. 307/2016 Z.z. došlo k vydaniu platobného rozkazu, proti ktorému podal odpor iba žalovaný ako pôvodne žalovaný v 1. rade. Platobný rozkaz 5Up/1589/2024 nadobudol voči pôvodnej žalovanej v 2. rade, a to B. B. právoplatnosť dňa 01.11.2024. Vec bola následne postúpená Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie so žalovaným.

4. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že neuznáva žalobcom uplatnený návrh v celom rozsahu. Žalobca v podanom žalobnom návrhu neuviedol, akým spôsobom bola overená bonita klienta v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru žalovaného je zmluva o úvere pre absenciu obligatórnych náležitostí, ako aj pre nesprávne údaje bezúročná a bez poplatkov. Súhrnné informácie o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2020 platné pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16. mája 2020 do 15. augusta 2020 zverejnené na stránke ministerstva financií SR uvádzajú, že podľa údajov o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch so zmluvnou splatnosťou od 5 do 10 rokov pre ostatné spotrebiteľské úvery neuvedené v r. 1 až 5 vo výške viac ako 6500 eur vrátane bola priemerná RPMN vo výške 7,92 % p.a. Zmluva preto obsahuje nesprávny údaj o priemernej RPMN vo výške 8,18 %, čo má v konečnom dôsledku za následok absenciu údajov o priemernej RPMN. Podľa názoru žalovaného zmluva obsahuje aj nepravý údaj o odplate a RPMN, nakoľko tieto údaje musia byť v rovnakej výške 8,70 % p.a. Zmluva neobsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a to: "všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov". Ak súd vyhodnotí, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, jednak z dôvodu, že žalobca pri poskytnutí úveru nepostupoval s odbornou starostlivosťou v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jednak pre absenciu obligatórnych náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 citovaného zákona, žalovaný nebol ku dňu vyhotovenia listu "Vec: Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru" v omeškaní so žiadnou splátkou nakoľko bol povinný uhrádzať, len splátky istiny poskytnutého úveru vo výške 312,50 eur ($30\,000/96 = 312,50$ eur) Preto neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a list "Vec: Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru" ako aj list "Vec: Výzva na úhradu dlžnej sumy", treba považovať za neplatné právne úkony v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a teda neexistenciu omeškania pre povinnosť splácať len splátky istiny potvrdil aj Krajský súd Trenčín v rozsudku zo dňa 26.10.2022 sp. zn. 6CoCsp/25/2022, v ktorom uviedol nasledovné: Zároveň z podaného žalobného návrhu nie je zrejmé pre omeškanie s ktorou mesačnou splátkou bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru a preto list "Vec: Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru" ako aj list "Vec: Výzva na úhradu dlžnej sumy", treba považovať za neplatné právne úkony v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť. S poukazom na uvedené zákonné ustanovenia je žaloba nedôvodná v celom rozsahu aj z dôvodu, že žalobca si uplatnil nárok na základe zosplatennej pohľadávky, ale keďže bolo preukázané, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je neplatné, žaloba je nedôvodná v celom rozsahu.

5.1 K podanému odporu sa žalobca vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu v podaní zo dňa 21.12.2024. V ňom uviedol najmä to, že pred poskytnutím úveru riadne skúmal bonitu žalovanej strany, a to nasledujúcim spôsobom: - deklarováný príjem žiadateľa (žalovaného v I. rade) typu zamestnanec v SR banka overila z externého nezávislého zdroja (Sociálnej poisťovne) a akceptovala príjem žiadateľa vo výške 950,- eur, - deklarováný príjem spolužiadateľa (žalovanej v II. rade) typu zamestnanec v SR banka overila z externého nezávislého zdroja (Sociálnej poisťovne) a akceptovala príjem spolužiadateľa vo výške 1.100,- eur, - v rámci posudzovania mala banka k dispozícii kompletné informácie o úverových záväzkoch žiadateľa a spolužiadateľa (výdavky) zo Spoločného registra bankových informácií, - žiadateľ si uvádzal rodinný stav slobodný/á a počet vyživovaných detí 0, - spolužiadateľ si uvádzal rodinný stav ženatý/vydatá a počet vyživovaných detí 1, - finančná analýza, platná v tom čase, bola vyhovujúca pre poskytnutie úveru vo výške 30.000,- eur na 96 mesiacov s mesačnou splátkou 393,25 eur. Žalobca teda vychádzal z informácií, ktoré mu sprostredkovali žalovaní podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ aj z dát vyplývajúcich z vybraných registrov (Sociálnej poisťovne a Spoločného registra bankových informácií). Žalobca vychádzal z overeného čistého príjmu spotrebiteľov, nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľov a osôb, voči ktorým majú spotrebiteľia vyživovaciu povinnosť, splátky spotrebiteľského úveru a výšky peňažných záväzkov, ktoré znižujú príjem spotrebiteľov (existujúce úvery). Je vylúčené, aby súd dospel k záveru, že žalobca hrubým spôsobom porušil povinnosť skúmať schopnosť dlžníka splácať úver, ak ako veriteľ postupoval podľa príslušných ustanovení ZoSÚ a opatrenia NBS. Zároveň platí, že úver možno považovať za bezúročný a bez poplatkov iba v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ. V zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ možno pod hrubým porušením tejto povinnosti rozumieť výlučne posudzovanie schopnosti dlžníka splácať úver bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Použitá vylučovacia spojka "alebo" implikuje, že veriteľ (žalobca) má možnosť výberu, ktorý zo spôsobov si zvolí pri overovaní bonity dlžníka. Tento záver jednoznačne potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 8.2.2024 sp. zn. 17CoCsp/13/2023.

5.2 Ďalej žalobca uviedol, že žalovaný v odpore poukazuje na údajnú absenciu údajov o priemernej výške RPMN na trhu v zmluve o úvere. Vychádza z mylného predpokladu, že tento údaj je v zmluve o úvere uvedený v nesprávnej výške. Žalobca mal totiž podľa názoru žalovaného vychádzať z údajov, ktoré platia pre všetkých veriteľov. S týmto názorom sa nestotožňuje. Ak by sa akceptovala interpretačná línia žalovaného, bol by postup Ministerstva financií SR minimálne zmatečný. Ministerstvo totiž striktné rozlišuje medzi: - súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi (tie sú generálne určené pre veriteľov bez špecifického postavenia); a súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch bankami a pobočkami zahraničných bánk (tie sú špeciálne určené pre osobitnú skupinu veriteľov - banky a pobočky zahraničných bánk). Dôvodnosť rozlišovania nepopiera ani odkaz na § 1 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len "nariadenie vlády SR"). Nevyplyva z neho totiž, že rozlíšenie údajov pre ostatných veriteľov a banky sa má použiť iba na účely aplikácie tohto ustanovenia. Žalovaný cituje právnu úpravu, ktorá sa nevzťahuje na zmluvu o úvere (ktorú uzavreli sporové strany v júli 2020). V dotknutom období ZoSÚ neobsahoval ustanovenie § 9 ods. 2 písm. z) [dané ustanovenie končí písm. v)] a veriteľovi sa neukladá povinnosť vymedzovať v zmluve hodnotu priemernej RPMN. Zároveň zákon v tejto súvislosti neupravuje sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

5.3 K žalovaným tvrdenému nesúladu RPMN s odplatom žalobca uviedol, že RPMN musí byť v rovnakej hodnote ako výška odplaty. Uvedené však popiera účel oboch inštitútov a de facto aj princíp racionálneho zákonodarcu. RPMN upravovalo už vyhlásené znenie zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Naproti tomu odplata bola zavedená do právneho poriadku až v roku 2007 v rámci novely Občianskeho zákonníka (zákon č. 568/2007 Z. z.). Nedáva zmysel, aby zákonodarca v roku 2007 zavádzal inštitút odplaty, ak by malo ísť o totožný ukazovateľ ako RPMN. Je preto prima facie zrejmé, že RPMN a odplata sú dva samostatné inštitúty. Každý z nich má osobitnú právnu úpravu a rozdielny spôsob vypočítavania. Výška RPMN, ako aj celková čiastka úveru sa vypočítava na celú splatnosť úveru, zatiaľ čo výška odplaty predstavuje údaj prepočítavaný na rok v zmysle § 1 ods. 2 nariadenia vlády SR, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. RPMN sa počíta podľa komplexného vzorca upraveného v prílohe č. 2 ZoSÚ. Presná hodnota tohto ukazovateľa závisí od viacerých aspektov, medzi inými aj prvého časového intervalu - od načerpania úveru po prvú splátku. Platí, že čím je prvý časový interval od načerpania úveru po prvú plátku kratší,

tým je výsledná RPMN vyššia a opačne. Už iba z načrtnutých východísk je evidentné, že hodnota RPMN nemôže byť rovnaká s výškou odplaty, ako sa nesprávne domnieva žalovaný.

5.4 K žalovaným tvrdenému neuvedenie predpokladov na výpočet RPMN žalobca uviedol, že argumentácia žalovaného zrejme zámerne opomína, že:

a) zmluva o úvere v čl. 2.2 explicitne vymedzuje túto náležitosť: "Predpoklady výpočtu RPMN: RPMN bola vypočítaná za predpokladu, že Dlžníkovi bude poskytnutý úver v schválenej výške jednorazovo v deň uzavretia ZoÚ, ZoÚ zostane platná dohodnutý čas a Dlžník/Spoludlžník a Banka budú plniť svoje povinnosti za podmienok a lehotách ustanovených v ZoÚ. Na účely výpočtu RPMN sa použili celkové náklady Dlžníka spojené so Zoú s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v Zoú."

b) základné parametre úveru sú uvedené v čl. 2.2 zmluvy o

c) tzv. amortizačná tabuľka úveru je prehľadne rozpísaná v čl. 2.3 zmluvy o úvere

d) predpoklady použité na výpočet RPMN, vrátane základných údajov úveru, boli spomenuté aj vo Formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorý žalovaný vlastnoručne podpísal.

5.5 K žalovaným tvrdenej neplatnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru žalobca uviedol, že sa nemožno stotožniť s názorom žalovaného, že upozornenie veriteľa podľa § 53 ods 9 OZ (nesprávne označené ako predžalobná výzva), ktoré mu žalobca zasielal dňa 20.4.2023 neobsahuje identifikáciu splátky, pre ktorú chcel žalobca vyhlásiť predčasnú splatnosť. Znenie § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ podmieňuje právo veriteľa predčasne zosplatiť úver kumulatívnym splnením dvoch podmienok: 1. trojmesačné omeškanie spotrebiteľa so zaplatením splátky (ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) a 2. upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Z jazykového vyjadrenia citovanej právnej úpravy teda nevyplývajú obsahové náležitosti daných úkonov, ktoré vyžaduje žalovaný, t.j. povinnosť informovať spotrebiteľa o konkrétnej splátke, ktorú neuhradil a pre ktorú teda vyhlasuje veriteľ predčasnú splatnosť úveru. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ vo vzťahu k obsahu upozornenia vyžaduje iba to, aby bol spotrebiteľ upozornený na zámer veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť peňažného záväzku. Pri výzve na splatenie celej pohľadávky § 565 OZ nestanovuje prakticky žiadne obligatórne náležitosti a jej obsah ponecháva na vôľu veriteľa. Ak by upozornenie a výzva mali spĺňať aj ďalšie obsahové kritéria, nepochybne by boli vymedzené v normatívnom texte zákona. Dôvodom pre prijatie § 53 ods. 9 OZ (novelizácia účinná od 1.11.2008) bola činnosť niektorých dodávateľov, ktorí už pri niekoľkodňovom omeškaní vystavovali spotrebiteľa okamžitému predčasnému zosplateniu záväzku. Preto § 53 ods. 9 OZ vymedzuje trojmesačnú dobu omeškania spotrebiteľa s úhradou splátky, ktorá je dostatočne dlhá na to, aby po jej uplynutí mohol veriteľ spravodlivo požadovať jednorazovú úhradu celého záväzku. V záujme vyhnúť sa náhlemu a prekvapivému zosplateniu je spotrebiteľ na toto právo vopred upozornený (v lehote nie kratšej ako 15 dní), čím de facto dostáva "poslednú šancu" vyrovnáť dlžné splátky a vyhnúť sa tak strate výhody splátok. Aktuálne znenie § 53 ods. 9 OZ spravodlivo vyvažuje záujem spotrebiteľa, aby nebol predčasne a prekvapivo zbavený výhody splátok, so záujmom veriteľa požadovať jednorazové uspokojenie pohľadávky, ktorá nie je splácaná riadne a včas. Účel prijatia tohto ustanovenia je naplnený aj bez potreby ďalšieho rozširujúceho výkladu alebo analogického dotvárania nad rámec jeho normatívneho vyjadrenia. Je absurdné, aby v súkromnoprávnom vzťahu veriteľ splnil všetky zákonné podmienky na zosplatenie spotrebiteľského úveru podľa § 53 ods. 9 OZ, a napriek tomu bol sankcionovaný absolútnou neplatnosťou právneho úkonu pre údajné nesplnenie ďalšej povinnosti, ktorá zo znenia príslušnej právnej normy nevyplýva. Práve spotrebiteľ je navyše ten, kto prestal úver splácať, a teda musí vedieť, ktoré splátky neuhradil a zároveň vie počas celého trvania zmluvného vzťahu, aká je výška jeho splátky. Okrem toho, nesplácaním úveru spotrebiteľ porušuje elementárnu zákonnú a zmluvnú povinnosť plniť dlh riadne a včas. Aj od neho tak možno spravodlivo očakávať, že vynaloží určitú rozumnú mieru

vlastnej iniciatívy a snahy o zjednanie nápravy. Odborná literatúra uvádza v tejto súvislosti, že: "ak zákon vymedzuje podmienku omeškania splátky spotrebiteľa, myslí tým omeškanie v poradí prvej splátky za predpokladu, že táto nebude spotrebiteľom uhradená. (...). Ak uvádzame prvú splátku máme tým na mysli aj každú ďalšiu splátku, ktorá bude vnímaná ako prvá omeškaná splátka (...). (ŠTEVČEK, M., DULAK, A., BAJÁNKOVÁ, J., FEČÍK, M., SEDLAČKO, F., TOMAŠOVIČ, M. a kol.: Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. 2. vydanie. C. H. Beck, Praha 2019, s. 636). Je potrebné dodať, že uvedené závery nevyplývajú priamo z dikcie zákona, a nie sú podporené ani súdnou praxou. Je otázne, či bolo cieľom zákonodarcu vytvoriť právny stav, v ktorom spotrebiteľ, nachádzajúci sa v omeškaní s úhradou napríklad piatich splátok, je schopný úhradou jednej splátky zabrániť veriteľovi vo vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. Znamenalo by to, že napriek trvajúcej omeškaniu s úhradou viacerých splátok musí veriteľ opakovane upozorňovať spotrebiteľa na právo zosplatenia úveru, avšak realizáciu tohto práva

je spotrebiteľ spôsobilý zakaždým zmariť úhradou jedinej splátky, hoci sa medzičasom dostáva do omeškania s úhradou ďalších splátok. Výsledkom je vytvorenie cyklu, v ktorom sa síce počet dlžných splátok spotrebiteľa neznižuje, no veriteľ nikdy nenadobudne právo požadovať ich úhradu jednorazovo. Avšak ani takto výrazne prospotrebitelský výklad právnej normy neodôvodňuje požiadavku na označenie konkrétnej splátky v upozornení podľa § 53 ods. 9 OZ a vo výzve podľa § 565 OZ. Podľa uvedeného platí, že bez ohľadu na to, s koľkými splátkami je spotrebiteľ v omeškaní, má byť jeho prípadná úhrada vo výške jednej mesačnej splátky započítaná práve na túto prvú splátku, čím sa má konzumovať právo veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. Pri akceptovaní takéhoto výkladu je konkretizácia splátky, pre ktorú dochádza k predčasnemu zosplatneniu úveru, bez právneho významu. Spotrebiteľ totiž vôbec nemusí vedieť, ktorú splátku uhradza. Stačí mu bez ďalšieho zaplatiť sumu vo výške jednej mesačnej splátky. V tomto prípade boli dlžníci v čase doručenia upozornenia na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru v omeškaní s viacerými splátkami. Preto ich žalobca informoval o celkovej výške neuhradenej dlžnej sumy, ktorá predstavovala 3.965,72 eur. Na toto upozornenie dlžníci nereagovali a neuhradili ani jednu splátku. Vedome teda nevynaložili žiadne úsilie k tomu, aby zabránili predčasnej splatnosti úveru. V tejto veci preto neobstojí tvrdenie, že neoznačením konkrétnej splátky žalobca zmaril dlžníkovi možnosť vyhnúť sa predčasnemu zosplatneniu. Ak by aj súd dospel k opozitnému záveru (ktorý presadzuje žalovaný v I. rade), nemôže žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Neobstojí tvrdenie, že by v danom prípade malo ísť o porušenie zásady ne ultra petitem. Priznaním neuhradených splatných splátok pri ich číselnom porovnaní s pôvodne uplatneným nárokom nemôže dôjsť k porušeniu zásady ne ultra petitem, ktorá je vyjadrená v § 216 ods. 2 CSP. Súd by naopak žalobcovi prisúdil menej, než sa domáhal v žalobe. Uložením povinnosti zaplatiť splatné splátky úveru by súd nepriznal žalobcovi ani odlišné plnenie, než sa uplatňuje v žalobe. Išlo by stále o ten istý nárok, vyplývajúci zo skutočnosti, že žalovaní nevrátili žalobcovi úver, tak ako sa zaviazali v zmluve o úvere. Priznanie plnenia jednorazovo (ako sa domáhal žalobca, vychádzajúc z presvedčenia, že úver bol zosplatnený riadne) alebo naopak v splátkach, závisí výlučne od právneho posúdenia súdu.

6.1 K vyjadreniu žalobcu k odporu žalovaného sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu v podaní zo dňa 21.02.2025. V ňom uviedol najmä to, že pri skúmaní schopnosti splácať spotrebiteľský úver žalobca nezískal od žalovaného žiadne údaje o jeho nákladoch na bývanie a celkovo na živobytie, z dôkazov, ktoré si zaobstaral žalobca si nemohol urobiť reálny obraz o tom, aká suma ostane žalovanému po odpočítaní všetkých nákladov na živobytie. Pri skúmaní výdavkov musí veriteľ vykonať audit domáceho rozpočtu dlžníka, aby splnil povinnosť odbornej starostlivosti. Z dôkazov predložených žalobcom však nevyplýva, že by žalobca zisťoval priemerné mesačné výdavky žalovaného na živobytie (SIPO, strava, doprava do práce, lieky, telekomunikačné služby a pod.). Uvedené svedčí o ignorovaní zákonnej povinnosti dodávateľa úverových produktov na finančnom trhu. Z ust. § 7 ods. 27 veta posledná ZoSÚ plynie, že náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a na príjem spotrebiteľa, nie sa tejto zákonnej povinnosti zbaviť odkazom na životné minimum, nakoľko to nie je ratio zákona a tento postup nezohľadňuje individuálnosť životnej situácie toho-ktorého spotrebiteľa a jeho rodiny. Cieľom § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 ZoSÚ je dosiahnuť, aby dodávateľ vzal na zreteľ existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a

pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečiť ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/ domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak aj výdajov.

6.2 K povinnosti veriteľa uvádzať v upozornení pre spotrebiteľa konkrétnu omeškanú splátku, pre ktorú veriteľ využíva svoje právo predčasného zosplatnenia úveru žalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7CoCsp/32/2022 zo dňa 15.06.2022. Záverom tiež uviedol, že žalobca v konaní uplatnil svoju pohľadávku vyplývajúcu mu z uzatvorenej zmluvy o úvere, ktorú pohľadávku uplatnil v celosti, zosplatnenú. S poukazom na uvedenú neplatnosť zosplatnenia úveru je nutné zamietnuť žalobný nárok ako celok, keď nie je možné priznať žalobcovi plnenie z jednotlivých, už splatných a nepremičaných splátok a to s poukazom na vymedzenie žaloby v zmysle § 132 ods. 1 CSP, ktorou žalobou žalobca uplatnil svoj nárok ako zosplatnený, v celosti. Súd by nemohol postupovať spôsobom priznania splatných a nepremičaných splátok, keď by uplatnením predmetného postupu konal v rozpore s Civilným sporovým poriadkom. Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu (§ 216 CSP), keď aj zmena prípadných skutkových tvrdení zo strany žalobcu, by predstavovala zmenu žaloby, ktorá je v spotrebiteľských sporoch neprípustná, ak je žalovaným spotrebiteľ (§ 294 CSP). Keďže žalobca uplatnený nárok skutkovo vymedzil ako plnenie z predčasne zosplatneného úveru, nárok nemožno posudzovať ako plnenie jednotlivých nezosplatnených mesačných splátok, nakoľko by išlo o odlišný (vyplývajúci z iných skutkových tvrdení) nárok.

7. Za účelom rozhodnutia o žalobe súd nariadil pojednávanie, na ktoré predvolal právnych zástupcov sporových strán. Pojednávanie sa zúčastnil právny zástupca žalobcu. Právny zástupca žalovaného sa z neúčasti na pojednávaní vopred riadne ospravedlnil a súhlasil s vykonaním pojednávania v jeho neprítomnosti.

8. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že žalobca zotrváva na podanej žalobe v nezmenenom rozsahu s tým, že poukazuje na odôvodnenie žaloby a doterajšie písomné vyjadrenia. V prípade, že by súd uznal zosplatnenie úveru ako neplatné navrhuje, aby žalobe vyhovel aspoň čiastočne, teda v rozsahu splátok, ktorých splatnosť nastala do dňa rozhodnutia súdu. V tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2CoCsp/11/2025, takisto aj uznesenie NSSR 4Obdo/36/2023 a uznesenie ÚSSR sp.zn. III. ÚS 160/2025. Čo sa týka neplatnosti zosplatnenia úveru poukazuje na to, že §53 ods. 9 a § 565 OZ nestanovujú zákonnú požiadavku uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú sa úver predčasne zosplatňuje.

9. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to : č. I. 9 výzva na úhradu dlžnej sumy, č.I. 10 výzva na úhradu dlžnej sumy, č.I. 11 dáta dopytu, č.I. 16, 17 výzva na splatenie zvyšnej časti úveru, č.I. 18 dáta dopytu, č.I. 19, 20 predžalobná výzva, č.I. 21 história splácania úveru, č.I. 23 sadzobník poplatkov, č.I. 26 úverová zmluva, č.I. 30 čestné vyhlásenie žalovaného, č.I. 31-32 dohody o zrážkach zo mzdy s dlžníkmi, č.I. 33 formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, č.I. 35-37 kópie doručeníek, č.I. 38 dáta dopytu, č.I. 41, 42 e-potvrdenky, č.I. 43 všeobecné obchodné podmienky, č.I. 50 obchodné podmienky. Po tomto oboznámení sa so žalobou a listinnými dôkazmi súd zistil pre rozhodnutie o žalobe podstatný skutkový stav, na ktorý aplikoval citované ustanovenia právnych predpisov a vec právne posúdil.

10. Zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.07.2020 označenej ako "lepšiasplátka", vyplýva, že veriteľ - žalobca uzavrel so žalovaným ako spoludlžníkom a B. B. ako spoludlžníčkou úverovú zmluvu, na základe ktorej poskytol obom spoludlžníkom spotrebiteľský úver v sume 30.000 eur za účelom refinancovania skorších úverov. Dlžníci sa zaviazali splácať úver v 96 pravidelných mesačných splátkach v sume 429,25 eur, so začiatkom splatnosti prvej splátky dňa 15.08.2020 a poslednej dňa 15.07.2028. Ďalej bol dohodnutý úrok vo výške 5,90 % ročne, bola uvedená výška RPMN 8,70 % a priemerná RPMN vo výške 8,18 %. Súčasťou úverovej zmluvy sú aj Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery, Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov pre fyzické osoby (ich kópia je spise na č.I. 23 a č.I. 43 až 51).

11. Listom zo dňa 03.04.2023, ktorý bol žalovanému doručovaný na adresu jeho bydliska, vyzval veriteľ žalovaného (rovnako tak aj spoludlžníčku B. B.) na splatenie dlžnej časti úveru podľa § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka s upozornením na omeškanie splácania úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace vo výške 3.965,72 eur k 03.04.2023. Zároveň bol dlžník (žalovaný) upozornený, že banka je oprávnená podľa § 565 Občianskeho zákonníka vyhlásiť úver za predčasne splatný, ak dlh nebude splnený ani na základe výzvy. Listom zo dňa 02.05.2023, ktorý bol žalovanému doručovaný na adresu jeho bydliska, vyhlásil veriteľ úver za predčasne splatný k 02.05.2023 (rovnako tak aj vo vzťahu k spoludlžníčke B. B.). Celkovú pohľadávku vyčíslil v sume 29.459,44 eur. Listom zo dňa 21.06.2024 pred podaním žaloby vyzval veriteľ žalovaného k zaplateniu dlžnej sumy 32.659,97 eur.

12.1 Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

12.2 Podľa § 491 ods.1 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú najmä zo zmlúv týmto zákonom výslovne upravených; môžu však vznikať aj z iných zmlúv v zákone neupravených (§ 51) a zo zmiešaných zmlúv obsahujúcich prvky rôznych zmlúv.

12.3 Podľa § 494 Občianskeho zákonníka z platného záväzku je dlžník povinný niečo dať, konať, niečoho sa zdržať alebo niečo trpieť a veriteľ je oprávnený to od neho požadovať.

12.4 Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12.5 Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

12.6 Podľa § 1 ods.1, ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenie zmluvy o úvere, ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch", tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.

12.7 Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom do 30.06.2024, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

12.8 Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, v účinnom znení, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

13.1 Žalobca sa podanou žalobou domáha svojej pohľadávky voči žalovanému z predloženej písomnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným ako spoludlžníkom dňa 09.07.2020. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzavrel žalobca ako obchodník so žalovaným ako spotrebiteľom, je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalobca konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a obaja dlžníci sú fyzickými osobami a nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Tým sa pri rozhodovaní o žalobe žalobcu otvoril priestor pre aplikáciu § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa, popri ostatných právnych predpisoch. Napríklad podľa zákona o spotrebiteľských úveroch.

13.2 V dôsledku nesplácania úveru dlžníkmi (čo nebolo medzi sporovými stranami sporné a nakoniec to vyplýva aj predložených listinných dôkazov) žalobca ako veriteľ žalovaného ako spoludlžníka preukázateľne vyzval na úhradu omeškaných splátok, a to listom - Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 03.04.2023. V nej žalovaného upozornil, že mešká so splácaním úveru vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 2085173278 zo dňa 09.07.2020 a žiada v lehote 15 dní od doručenia výzvy o uhradenie dlžnej čiastky, ktorá bola k 03.04.2023 vyčíslená na sumu 3.965,72 eur, pričom pozostávala z omeškanej splátky vo výške 3.956,72 a poplatkov vo výške 9 eur. Zároveň žalovaného upozornil na možnosť predčasného zosplatenia úveru.

13.3 V prípade žalobcom uplatnenej pohľadávky ide o spotrebiteľský právny vzťah, resp. spotrebiteľský úver, pri ktorom sú podmienky predčasného zosplatenia úveru upravené ustanoveniami § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

13.4 Súd vzhľadom na uplatnenú pohľadávku na vrátenie celej nevrátenej časti istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru s príslušenstvom, posudzoval, či veriteľ - žalobca platne vyhlásil tzv. predčasnú (mimoriadnu) splatnosť úveru listom zo dňa 02.05.2023 na č.l. 10 a po posúdení jeho obsahu konštatuje, že tomu tak nebolo. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého úveru nebolo platné, pretože aj keď bolo urobené, veriteľ v ňom neuviedol (nekonkretizoval), pre ktorú omeškanú splátku využil svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

13.5 V tejto súvislosti súd poukazuje na aktuálnu judikatúru súdov Slovenskej republiky, a to napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo/2/2023 z 25.01.2024, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14CoCsp/9/2024 z 31.07.2024, či aktuálne rozsudky Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 27CoCsp/17/2024 z 19.12.2024, sp.zn. 5CoCsp/4/2025 z 26.03.2025 alebo 27CoCsp/11/2025 z 20.05.2025. Aj keby sa pre platnosť samotného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti celého úveru nevyžadovala uvedená skutočnosť, dôvod neplatnosti tohto vyhlásenia by spočíval aj v tom, že výzva, ktorá prechádzala tomuto vyhláseniu, teda list veriteľa na č.l. 17 z 03.04.2023, takisto neobsahoval údaj o tom, s ktorou konkrétnou splátkou a v akej výške bol žalovaný, resp. spolu so spoludlžníčkou v omeškaní s jej zaplatením (napr. uznesenie NSSR sp.zn. 1Cdo/123/2022 z 30.01.2024). V zmysle aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR pre platnosť týchto právnych úkonov nestačí uvádzať sumár nedoplatkov, ale je potrebné uviesť, pre ktorú konkrétnu nezaplatenú splátku si veriteľ uplatňuje svoje právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť celého úveru. Podľa aktuálneho uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. februára 2025, sp. zn. 6Cdo/152/2022 "Bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutia oboch lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. októbra 2024). Právny úkon nekonkretizujúci splátku je preto nedostatočne určitý, sankcionovaný neplatnosťou (podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka)."

13.6 Z uvedených dôvodov súd nemal inú možnosť, než považovať predčasné zosplatenie sporného úveru za neplatné. Tým, že nedošlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti sporného úveru, jednotlivé dohodnuté splátky postupne nadobúdali zročnosť v zmysle zmluvy o spotrebiteľskom úvere, teda vždy k 15. dňu mesiaca. Celková splatnosť úveru bola dohodnutá v deň 15.07.2028. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024, podľa ktorého nemožno priznať veriteľovi právo na zaplatenie splátok úveru splatných ku dňu rozhodnutia súdu, ak si v žalobe veriteľ uplatňoval zaplatenie celého mimoriadne zosplateného úveru a súd dospel k záveru, že mimoriadne zosplatenie úveru je neplatné. Najvyšší súd SR uzavrel, že síce by šlo o plnenie z rovnakej zmluvy, ale súd by neprípustne priznal plnenie z iného skutkového stavu, než aký bol vymedzený v žalobe. V žalobe žalobca jednoznačne tvrdil, že došlo k zosplateniu poskytnutého úveru, ktoré súd posúdil nakoniec ako neplatné a žiadal priznať práve a len takto zosplatený úver. Najvyšší súd SR pre takéto prípady uzavrel, že ak by súd priznal za takéhoto stavu nárok na zaplatenie jednotlivých splatných splátok, porušil by tým zásadu "ne ultra petitem", a teda prekročil by rámec vymedzeného petitu, čo je neprípustné.

13.7 Uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR aplikuje vo svojej rozhodovacej činnosti aj Krajský súd v Trenčíne, ktorý v prípade sporu rovnakého žalobcu (jeho argumentácia v odvolaní proti zamietajúcemu rozsudku súdu prvého stupňa bola identická ako v prejednávanom prípade) v bode 42 odôvodnenia rozsudku sp.zn. 27CoCsp/11/2025 z 20.05.2025 takisto poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/85/2021 zo dňa 12.02.2024 a uviedol, že priznanie žalovanej sumy na základe

takto žalobcom zmenených skutkových tvrdení v tomto konaní je vylúčené, nakoľko by sa takýmto rozhodnutím prekročil pôvodný žalobný návrh (§ 216 ods. 1 CSP a contrario), čím by došlo k porušeniu zásady "ne ultra petitem", čo by malo za následok porušenie práva žalovanej na spravodlivý proces.

13.8 Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, pre ktoré súd žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu, bolo nadbytočné a teda aj nevhodné, zaoberať sa argumentáciou sporových strán vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere a okolnostiam riadneho skúmania bonity dlžníkov pred poskytnutím spotrebiteľského úveru. Uvedené skutočnosti a závery, by nemali vplyv na iné rozhodnutie súdu o tejto žalobe. Ak žalobca na pojednávaní poukázal na iné rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, tak súd najmä vo vzťahu ku Krajskému súdu v Prešove uvádza, že pre konajúci súd je odvolacím súdom Krajský súd v Trenčíne, ktorého rozhodovacia prax je pre súd podstatnejšia a konajúci súd sa s ňou aj stotožňuje. Vo vzťahu k uvádzanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obdo/36/2023 je potrebné uviesť, že skutkový stav v tam prejednávanom prípade bol iný. Súd priznal pohľadávku veriteľovi v čase uplynutej a dohodnutej konečnej splatnosti úveru, čo nie je prípad prejednávaný konajúcim súdom v tomto spore. Navyše sa jednalo o obchodnoprávny spor a súdy nerozhodovali o spotrebiteľskom úvere. Na toto základné sporové konanie neskôr nadviazalo konanie pred Ústavným súdom SR, ktorý v uznesení sp.zn. III. ÚS 160/2025, na ktoré tiež poukázal žalobca na pojednávaní, odmietol ústavnú sťažnosť žalovaných. Teda ani toto rozhodnutie ÚSSR nemožno aplikovať na tento spor. Poukaz žalobcu na tieto judikáty je nenáležitý.

14.1 Podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14.2 Podľa § 262 ods.1, ods.2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14.3 O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaný bol v konaní plne úspešný. Patrí mu tak náhrada trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia a to na Okresnom súde Trenčín. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. O odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozsudku možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vyššie uvedenú vadu, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.